

nýtt líf í sljóva þjóð!  
 Upp! vorrar aldar vinir!  
 Fram! vaskir tímans synir!

J. Ó.

—:o:—

TIL GAMALS MANNS.  
 (Orkt 1881).

—o—

Já, þú ert orðinn gamall nú og grár,  
 nú gremst þér, hversu taumlaust ungir skeiða,  
 þér þykja skopleg tilfinninga tár,  
 þú trúir lítt á vora frelsis-eiða.  
 En manst þú ekkert eftir sjálfum þér  
 á æskudögum? — Slíkt er gleymt, því ver!

Mót öllu því sem úrelt var og rotið  
 í æsku þinni forðum barðist þú  
 og hégiljanna herkví fékstu brotið;  
 þú hafðir þá á „frjálsri rannsókn“ trú.  
 Er hún nú dauð? Eða hví oss lastar þú? —  
 Vér heyjum sömu baráttuna nú.

En öðru máli er að gegna hér  
 að ætlun þinni, gjörvalt horfið er,  
 sem þú og kynslóð þín var við að stíma  
 og preyta stríð; en kynslóð vorra tíma  
 því verki öllu, er upp þið bygðuð þá,  
 nú árás veitir. — Þar er munur á.